

En Jordi Matas Morera és al capdavant de l'empresa barcelonina que porta els seus cognoms des de fa vint-i-tres anys, però va ser a través d'un "gran amic" i administrador de finques, en Josep Maria Balcells, que va fer els seus primers passos en el sector: **"Ell em va oferir un lloc de treball a casa seva i allà vaig descobrir que aquest camp m'agradava."** D'aquesta manera, el nostre protagonista va decidir treure's també el títol d'administrador i inaugurar la seva pròpia oficina, que se sustenta sobre la base del servei total: **"Ens estem cinquanta hores per setmana al peu del canó, fins i tot els migdies."**

Així és, segons en Jordi, com l'empresari aconsegueix fer-se un lloc, cosa gens fàcil, en el mercat: **"Concedir l'administració d'una finca a algú que no compta amb un nom al darrere no és una decisió senzilla."** Introduir-se en el sector significa també ser acceptat pels companys d'un gremi que es caracteritza perquè les empreses que el componen solen heretar-se de pares a fills: **"Al principi jo era la formigueta que ningú no coneixia, però mai no em vaig sentir marginat. D'altra banda, tinc la sort de ser una persona molt oberta, de manera que sempre m'he sabut fer amb tothom."**

Els inicis del nostre interlocutor, doncs, van ser molt humils, centrats en la venda d'immobles situats als extraradis de Barcelona, com ara el Carmel o la Verneda: **"Al centre de la ciutat hi havia poc producte, en gran part perquè estava en mans dels grans administradors, però comences amb un client, aquest te'n porta un altre i així vas fent."** Lluny queden aquells temps en què en Jordi es veia obligat a captar pisos i clients allà on podia: **"El vuitant per cent dels immobles que administro són a la vora del meu despatx, a l'Eixample Dret, i ja no admetem més finques, perquè hem cobert la nostra capacitat. Si treballéssim amb més el nostre servei en sortiria perjudicat."** Tota una filosofia de la vida: **"S'ha de saber fins on es vol arribar; hi ha qui m'ha suggerit que ampliés el negoci, però jo ja en tinc prou."** I és que amb l'administració de setanta-tres finques en propietat horitzontal, més de dues-centes en vertical i uns cinc mil clients, ja es pot considerar que una firma ha arribat lluny.

El nostre protagonista, d'altra banda, entén que els avenços tecnològics han representat una gran ajuda perquè Finques Matas-Morera hagi assolit les seves metes: **"Si no fos pels ordinadors i el cobrament via bancària potser necessitaria vint empleats."** Poca gent, tanmateix, és conscient de la feinada que porta l'administració de més d'una cinquantena de finques: **"Darrerament el col·legi està intentant, mitjançant la publicitat, donar a conèixer al públic el que representa ser administrador, perquè el nostre ofici no està prou valorat."** I és que a les hores que l'equip de l'empresa es passa a l'oficina cal sumar les que implica l'assistència a reunions, en el cas d'en Jordi més de cent anuals.

Això no obstant, tant de temps esmerçat en mirar pel benestar d'una comunitat converteix l'administrador en l'home de confiança

per resoldre tota mena d'eventualitats relacionades amb l'escala: **"La meua feina és la de jutge de pau, i de vegades m'he hagut de posar entre dos veïns enfrontats; les reunions reflecteixen sempre tensions que no tenen res a veure amb el motiu de la convocatòria."** En general, però, el nostre entrevistat treballa amb propietaris de classe mitjana amb els quals no resulta difícil posar-se d'acord: **"Més que clients, tinc amics; a cada finca hi ha unes quantes persones que són les que se'n cuiden més -entre els quals hi ha el president, que és l'encarregat d'informar l'administrador de tot el que s'esdevé a la comunitat- i les que valoren més la teua feina."** És clar també que la tasca de president representa una elevada responsabilitat i que és per això que molts propietaris acostumen a mostrar-se reticents a ocupar aquest càrrec.

Cal assenyalar ara, en un altre ordre de coses, què Finques Matas-Morera no es dedica només a l'administració de comunitats de propietaris sinó també a la venda i lloguer d'habitatges, amb cinc treballadors que s'ocupen de totes les gestions que comporten aquestes operacions esforçant-se, alhora, a transmetre el tarannà de l'empresa: **"No es tracta només de ser honrat i donar una bona imatge, cal que el públic s'adoni que a casa nostra pot estar cent per cent tranquil."** En Jordi afegeix, en aquest sentit, que **"aquell que no és íntegre i enganya no pot ser administrador, perquè treballa amb els diners dels clients i acaba calent"**. Prova també l'honestedat i el *savoir faire* d'aquest empresari que mai no hagi hagut de fer front a cap plet.

En la mateixa línia, direm seguidament que la seva necessitat d'estar sempre disponible per al client ha fet que li hagi costat molt delegar responsabilitats en segones persones, **"canviar aquest xip"**. Amb aquesta vocació de servei, no ens ha d'estranyar que el nostre protagonista s'ocupi, en molts casos, de vendre personalment els pisos pertanyents a les propietats que ell administra: **"Ningú no coneix millor una finca que el seu administrador."** És també per això que considera que a l'hora de dictar noves lleis relacionades amb els béns immobles caldria prendre en consideració el punt de vista dels professionals del sector.

El propietari de Finques Matas-Morera, finalment, afirma que obrir una petita agència com la seva és més fàcil avui que quan ell ho va fer: **"Abans el món immobiliari era molt tancat, i així com fa vint-i-cinc anys no hi havia més de trenta administradors coneguts, actualment potser n'hi ha uns tres mil. Això, a més, es pot aplicar a tots els nivells d'empresa, de manera que també el mercat s'ha obert molt més."** Així, tot indica que el negoci tindrà continuïtat, ja que tant la filla del nostre interlocutor, l'Aïda -que s'està traient el títol d'administradora-, com el fill, l'Oriol, ja hi posen el seu granet de sorra, sent tots dos de gran ajuda, per al pare, igual que ho són els seus actuals col·laboradors -la Núria, la Sílvia i en Salvador- i que ho va ser l'Antonio Caballero, ja retirat, durant quinze anys. **"Jo no parlaria de treballadors -conclou en Jordi-, sinó de companys"**.

Jordi Matas Morera – Barcelona (el Barcelonès)